

Tema **LA BELLESA CONVULSA O EL DESCONCERT DE L'ART**

Cicle **PENSAMENT I DEBAT**

A partir de les reflexions proposades per Jordi Pericot (març de 2012)

“L’art –diu Jordi Pericot– continua essent una forma privilegiada d’anàlisi de la relació entre l’esser humà i el seu entorn i un testimoni fidel de la història de l’home i les seves relacions essencials.”

L’art, en conseqüència, esdevindria, segons Jordi Pericot, una trama, un teixit absorbent a desplegar de manera permanent per explicar el context social, les noves corrents de pensaments i detectar alhora tot allò que pugui ser objecte de discussió col·lectiva.

La bellesa, recordem-ho, per a Plató era sinònim d’amor i per Aristòtil, de catarsi. Per a Kant, d’universalitat. D’absolut per a Nietzsche i de llibertat per Schiller. I també de percepció dels valors de la lletgesa per a Baudelaire.

L’art, però, avui, tanmateix, és acusat d’asimètric, deslocalitzat. Sembla que el vivim com un desconcert. I la bellesa com a carn de mercat. Com a joc de simulació de masses, devorador d’energia cultural, com diria Jean Baudrillard. L’art és fulgurant i espasmòdic. I es percep arítmic, atonal, promiscu, mestís, transversal, desproporcionat. I per tant no és gens estrany que ens arribem a preguntar si l’art segueix sent art en termes clàssics i la bellesa, bellesa.

“La bellesa convulsa o el desconcert de l’art.” Un possible tema, doncs, a debatre. Un corrent de pensament. Un desitjable objecte de discussió col·lectiva. L’art, avui, un cop alliberat dels registres que el condicionaven i de la submissió a gèneres i estètiques, apareix com un desafiament que tal vegada modifiqui o ja ha modificat la percepció de l’acte i de l’instant creatiu.

Des de l’àmbit de les arts visuals escèniques i *performàtiques* i, per extensió, al de qualsevol expressió artística, entenem que és indispensable sotmetre a discussió aquest tema. Que convé provocar un debat, això sí, raonat i, sobretot, obert a tota persona sensible a la nova cartografia que ens dibuixa el context social contemporani i els corrents del pensament.

La paraula, el cos i l’escenari podrien ser els punts de partida del debat. La percepció de la paraula com a verb, logos, origen i matèria sonora. El cos com a natura orgànica conscient, és a dir, com a persona, traducció aquesta del mot grec *prósopon* (màscara que duïen els actors dramàtics) i l’escenari com el contenidor, l’espai, l’univers que acull i amb el qual ens relacionem.

El fluir de la paraula, la forma del cos, la fascinació i el ritual de l’escenari i la resistència estètica contra el pensament formalitzat serien alguns possibles temes a desenvolupar des d’aquesta nova percepció de l’art i la bellesa sorgida de la dessacralització dels cànons, de la democratització de la cultura i de l’absència d’orientats referencials.

PROPOSTA INDICATIVA

Converses obertes entre

Carles Santos amb Carles Padrissa (La Fura)

Pere Portabella amb Albert Serra

Frederic Amat amb Dolors Miquel

Perejaume amb Josep Pedrals

Cesc Gelabert amb Sol Picó

Francesca Llopis amb Francesc Casadesús

Marcel·lí Antúnez amb Àlex Serrano

Lluís Pascual amb Calixto Bieito

Julio Manrique amb Joan Font (Comediants)

Alícia Gorina amb Xavier Albertí

Convidats institucionals

Pepe Serra (Director del MNAC), Vicenç Altaió (Arts Santa Mònica), Bartomeu Marí (Director MACBA)

Convidats indústries culturals

Daniel Martínez (Grup Focus) i Salvador Sunyer (Temporada Alta / Teatre El Canal)

Notes

1. Precisar el format, durada i periodicitat del cicle.
2. Elaborar pressupost i detectar possibles patrocinis (fundacions, empreses, mecenatge, administracions, etc.)
3. Cercar complicitats amb altres institucions com ara: Acadèmia del cinema català, Filmoteca, ESCAC, Institut del Teatre, Facultat de Belles Arts, Arts Santa Mònica, FAD, CCCB i universitats.

Hermann Bonnín, octubre de 2012